

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Foltase a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **TRAMON s. r. o.**, se sídlem Smetanovo náměstí 23, Litomyšl, zastoupená JUDr. Josefem Moravcem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 4. 2025, čj. KUPA-9721/2025-3, a ze dne 9. 4. 2025, čj. KUPA-9750/2025-3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 8. 10. 2025, čj. 52 A 29/2025-221,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala žalovanému podle § 9 odst. 6 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu (dále „zákon o ochraně ZPF“), dvě žádosti o souhlas s trvalým odnětím zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu (dále „ZPF“). Žádosti z 19. 6. 2024 žalovaný vyhověl ve smyslu § 21 odst. 2 zákona o ochraně ZPF závazným stanoviskem z 8. 7. 2024, čj. KUPA-13812/2024-5. Jím udělil souhlas s trvalým odnětím pozemků parc. č. 1350/15, 1445/3, 1445/4 a částí pozemků parc. č. 1350/3, 1350/14, 1445/1, 1448/3, 1448/4, 1448/5, vše v k. ú. Litomyšl, o celkové výměře 8,0638 ha, a to za účelem skládky inertních odpadů. Žádosti ze 4. 9. 2024 žalovaný vyhověl ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o ochraně ZPF

rozhodnutím z 29. 9. 2024, čj. KUPA-18695/2024-5. Jím udělil souhlas s trvalým odnětím pozemků parc. č. 1356/13, 1357/2, 2296/4, 2296/5 a částí pozemků parc. č. 1350/3, 1350/14, 1445/1, 1448/3, 1448/4, 1448/5, vše v k. ú. Litomyšl, o celkové výměře 4,3735 ha, a to za účelem skládky inertních materiálů a výstavby technického zázemí firmy. Závazným stanoviskem z 8. 7. 2024 i rozhodnutím z 29. 9. 2024 žalovaný dále žalobkyni stanovil ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o ochraně ZPF povinnost zaplatit odvod za trvalé odnětí půdy ze ZPF s tím, že konečná konkrétní výše odvodu bude stanovena v souladu s § 11 odst. 2 tohoto zákona příslušným orgánem ochrany ZPF.

[2] Následně Městský úřad Litomyšl, jako prvostupňový orgán ochrany ZPF, vydal 24. 2. 2024 jednak rozhodnutí čj. MěÚ Litomyšl 011304/2025, jímž rozhodl o výši odvodu 10 961 332,80 Kč za trvalé odnětí výše uvedené zemědělské půdy o výměře 8,0638 ha; a jednak rozhodnutí čj. MěÚ Litomyšl 010623/2025, jímž rozhodl o výši odvodu 2 689 358 Kč za trvalé odnětí výše uvedené zemědělské půdy o výměře 4,3735 ha. Městský úřad tedy žalobkyni uložil odvody v celkové výši 13 650 690,80 Kč. Oproti žalobkyní předloženému výpočtu odvodů městský úřad použil koeficient ekologické váhy vlivu odpovídající desetinásobku. Důvodem je negativní ovlivnění faktoru životního prostředí – chráněné oblasti přirozené akumulace vod (dále „CHOPAV“) ve smyslu části B písm. B přílohy k zákonu o ochraně ZPF – *sazebník odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu* (dále „sazebník“), jelikož veškeré odňaté pozemky se nachází v CHOPAV.

[3] V záhlaví uvedenými rozhodnutími žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a obě rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

[4] Žalobu proti rozhodnutím žalovaného krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[5] Krajský soud předně uvedl, že účely, pro něž byly odňaty pozemky v nyní projednávané věci, nespádají pod uzavřený výčet výjimek ze stanovení odvodů za trvalé odnětí ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o ochraně ZPF. Doplnil, že žalobkyně se žádné takové výjimky ani nedovolávala.

[6] V souladu se správními orgány krajský soud poukázal na skutečnost, že jde o pozemky nacházející se v CHOPAV ve smyslu části B písm. B sazebníku. Pro takový případ je stanovena ekologická váha vlivu 10. Samotné zařazení dotčených pozemků do CHOPAV žalobkyně obecnou námitkou nezvrátila. Krajský soud odmítl právní výklad žalobkyně, že správní orgány (orgány ochrany ZPF) mají zjišťovat skutečnou intenzitu negativního ovlivnění dotčeného faktoru životního prostředí. Podle krajského soudu je podmínka zjištění skutkového stavu v rozsahu předpokládaném zákonodárcem splněna právě zjištěním, že se pozemky nacházejí v CHOPAV, neboť v takovém případě už samotná skutečnost odnětí půdy ze ZPF představuje negativní ovlivnění životního prostředí. Vzhledem k tomu, že zákonodárce podmiňuje zvýšení odvodu koeficientem 10 (ekologická váha negativního vlivu) už tou samotnou skutečností, že se pozemky nacházejí v CHOPAV, není relevantní tvrzení žalobkyně, že v dané lokalitě nedochází ke kontaminaci spodních či povrchových vod. Podle krajského soudu tedy není dán prostor pro výklad šetrnější pro žalobkyni, jehož se domáhala. Současně předestřený výklad není v rozporu s principem racionálního zákonodárce, neboť ekonomicky efektivně a transparentně stanoví výši odvodů.

pokračování

[7] S ohledem na to, že rozhodující je existence CHOPAV v dané lokalitě, nemůže mít na stanovení koeficientu ekologické váhy negativního ovlivnění dotčeného faktoru životního prostředí vliv ta skutečnost, že došlo ke změně bonitace půdy. Stejně tak okolnosti historického vývoje ani skutečnost, že žalobkyně recykluje odpady, čímž dle svého tvrzení zlepšuje životní prostředí v České republice, nemají vliv na stanovení výše odvodu, neboť tyto nejsou zákonným kritériem pro stanovení výše odvodu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Podle stěžovatelky je napadený rozsudek nezákonný z důvodu nesprávného posouzení právní otázky. Konkrétně stěžovatelka namítla, stejně jako již v odvoláních i žalobě, že správní orgány nesprávně vyložily a aplikovaly ustanovení sazebníku upravující postup pro výpočet odvodu za odnětí půdy ze ZPF. Z části D bodu 2 věty první sazebníku, podle níž orgán ochrany ZPF *zjistí, bude-li odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu negativně ovlivněn některý z faktorů životního prostředí, vyjmenovaných v části B, a v návaznosti na to určí odpovídající ekologickou váhu tohoto ovlivnění*, podle stěžovatelky plyne, že k uplatnění navyšujícího koeficientu nemá docházet zcela formalisticky, mechanicky a automaticky. Nepostačuje toliko formální naplnění jednoho z kritérií uvedených v příloze – zde odnětí pozemků nacházejících se v CHOPAV, jelikož zákon o ochraně ZPF, resp. sazebník nepresumuje negativní ovlivnění faktorů životního prostředí. Hodlal-li by zákonodárce zavést presumpci negativního ovlivnění faktorů životního prostředí, k níž dospěly správní orgány a krajský soud, odpovídalo by tomu i textové znění části D bodu 2 sazebníku, ze kterého by byly takový předpoklad a automatické navyšování koeficientem zřejmé. Právní úpravu, s ohledem na její znění (jazykový výklad) a předpoklad racionálního zákonodárce, je podle stěžovatelky třeba vykládat tak, že správní orgán musí možné negativní ovlivnění životního prostředí fakticky přezkoumat a s ohledem na všechny známé skutkové okolnosti řádně posoudit a před užitím navyšujícího koeficientu skutkově vyhodnotit. Bez faktického zhodnocení reálného ohrožení životního prostředí proto nelze uplatnit navyšující koeficient. V popředí ochrany půdy zařazené do ZPF nemá být ryze kvantitativní ochrana ZPF, ale spíše hledisko ochrany kvalitativní spočívající primárně ve zvyšování odvodu koeficientem dle tzv. tříd ochrany ve smyslu části D bodu 4 sazebníku.

[10] Již ve správním řízení i řízení před krajským soudem stěžovatelka doložila, že v daném místě byl před více než třiceti lety úředně schválen provoz skládky inertních materiálů, přičemž její součástí je od roku 1999, na základě úředního rozhodnutí, povoleno i provozování recyklačního střediska. Následně došlo ke změně využívání dotčeného území ze skládky inertního materiálu výhradně na recyklaci, a v roce 2024 na terénní úpravy, kompostárnu a novou recyklaci. Doposud se v rámci činnosti stěžovatelky využívalo dočasné odnětí pozemků ze ZPF, tj. z hlediska odvodů nejde o žádný „nový“ zábor, kterým by se zmenšovala plocha pozemků dosud užívaných pro zemědělské účely a produkci potravin. Nejde o žádný nový záměr, ale toliko o překlopení desítky let trvajícího stavu z dočasného odnětí ze ZPF na trvalé.

[11] Z pohledu podloží i technických řešení je celý prostor dostatečně zabezpečen proti kontaminaci a negativnímu ovlivnění vod. Podle stěžovatelky za dobu dosavadního provozu zařízení k žádnému narušení CHOPAV nedošlo, což je průběžně monitorováno řadou vrtů a v povrchových jámkách. Dle výsledků samotným provozováním skládky inertního materiálu a následným provozem recyklace inertního materiálu nedošlo ani nedochází k ovlivňování podzemních či povrchových vod. Z povoleného záměru na další využití předmětného území je poté evidentní, že by tomu tak nemělo být ani v budoucnu.

[12] Je-li zájmem stěžovatelky, a v konečném důsledku i veřejným zájmem, provozovat na odňatých pozemcích výše uvedené záměry, a to za účelem podpory oběhového hospodářství a odpadové politiky státu, neměla by být stěžovatelka sankcionována ryze formálním zvýšením odvodů koeficientem 10, aniž bylo zkoumáno skutečné ohrožení CHOPAV.

[13] Stěžovatelka podpůrně poukázala na kompenzační a preventivně-motivační funkci odvodů. Přes snahu o ochranu životního prostředí, včetně ochrany vod, je podle ní primárním účelem odvodů finanční kompenzace za ztrátu rozlohy zemědělské půdy a její funkce, tedy za trvalé zmenšení plochy, která může sloužit k produkci potravin. Preventivní/motivační účel odvodů má odrazovat od zbytečného záboru kvalitní půdy a vést investory k využití již zastavěných nebo méně úrodných ploch.

[14] Dále poukázala na provedenou aktualizaci bonitace dotčené zemědělské půdy, převážně vedené jako orná půda nebo trvalý travní porost. Ta aktuálně již nesplňuje podmínky I. a II. třídy ochrany zemědělské půdy, nýbrž toliko nejnižší třídy ochrany IV a V. Nejde tedy o bonitně nejceněnější půdy daného klimatického regionu, jejichž odejmutí ze ZPF by bylo možno vyhovět pouze výjimečně, ale o půdy s převážně podprůměrnou nebo jen velmi nízkou produkční schopností. Ostatně, z uvedeného důvodu došlo i ke změně druhu a způsobu využití pozemků, tj. již nejde o ornou půdu či trvalý travní porost hodné zvýšené ochrany ZPF, ale o ostatní plochu se způsobem využití „skládka“ nebo „manipulační plocha“. Dotčené pozemky se tak sice stále formálně označují jako zemědělské půdy, avšak fakticky jsou pro zemědělské účely postradatelné, a předpokládá se u nich efektivnější nezemědělské využití.

[15] Stěžovatelka, stejně jako již v žalobě, zpochybnila též aktuálnost, resp. nezbytnost existence CHOPAV. Správní orgány ani krajský soud doposud nijak nehodnotily a neověřovaly, zda je právě i ochrana prostřednictvím CHOPAV stále pro dané území nezbytná, tedy zda tomu skutečně odpovídá aktuální faktický stav.

[16] Poukázala rovněž na to, že budoucí využití území předpokládá též využití ploch pro účely provozu kompostárny, což by ve smyslu § 11a odst. 1 písm. q) zákona o ochraně ZPF spadalo v dané části pod výjimku ze stanovení odvodů za odnětí půdy ze ZPF. Krom toho, provoz skládky a recyklačního střediska jsou dle stěžovatelky svým účelem velmi podobné stavbě čistíren odpadních vod, jež je z důvodu veřejného zájmu taktéž vyňato ze stanovení odvodů za odnětí půdy ze ZPF [§ 11a odst. 1 písm. f) zákona o ochraně ZPF].

[17] **Žalovaný** navrhl zamítnutí kasační stížnosti, neboť se ztotožnil se závěry krajského soudu. Setrval na svém postupu při výpočtu výše odvodů. Má za to, že tento postup je striktně stanoven v části D sazebníku a orgány ochrany ZPF se od něj nemohou odchýlit.

pokračování

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[18] Kasační stížnost, v rozsahu přípustných námitek, není důvodná.

III.A Nepřípustné kasační námitky

[19] Nejvyšší správní soud se prvně zabýval přípustností kasačních námitek.

[20] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. *není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[21] Nepřípustné jsou kasační námitky poukazující na výjimky ze stanovení odvodů za trvalé odnětí půdy ze ZPF ve smyslu § 11a odst. 1 písm. f) (stavby čistíren odpadních vod) a q) (kompostárny) zákona o ochraně ZPF ve znění účinném od 1. 7. 2024. Tyto námitky totiž stěžovatelka neuplatnila v řízení o žalobě (jak správně uvedl krajský soud v bodu 16 napadeného rozsudku), ač jí v tom nic nebránilo. Analogii s čistírnami odpadních vod v žalobě nezmínila vůbec. Skutečnost, že v roce 2024 došlo ke změně využívání dotčeného území mimo jiné i pro kompostárnu na str. 4 žaloby sice zmínila, na což poukázala na str. 5 kasační stížnosti, avšak nikoli ve vztahu k uplatnění výjimky podle § 11a odst. 1 písm. q) uvedeného zákona ve znění účinném od 1. 7. 2024.

[22] Ostatní kasační námitky jsou přípustné.

III.B Postup pro výpočet odvodu za odnětí půdy ze ZPF

[23] V kontextu přípustných kasačních námitek je předmětem sporu mezi účastníky otázka, zda k zvýšení odvodu za odnětí půdy ze ZPF na základě vynásobení koeficientem ekologického ovlivnění má dojít vždy, pokud se na odnímané půdě nachází některý z faktorů životního prostředí vyjmenovaný v části B písm. B sazebníku. Nebo zda má správní orgán k uplatnění koeficientu pro navýšení odvodu přistoupit pouze tehdy, bude-li odnětím půdy tento faktor skutečně negativně ovlivněn. Takové faktické negativní ovlivnění by pak byl správní orgán povinen zkoumat v rámci správního řízení.

[24] Totožnou právní otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze 7. 3. 2018, čj. 8 As 207/2016-33. V něm na základě systematického a teleologického výkladu dospěl k závěru, že „*vymezení faktorů životního prostředí negativně ovlivněných odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu zákonodárce upravil jako právní fikci, za jejíž pomoci při zjištění přítomnosti určitého faktoru životního prostředí ze skupiny faktorů podle části B sazebníku nastavil též odpovídající ekologickou váhu vlivu. Ke zvýšení odvodu za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu koeficientem ekologického ovlivnění proto dojde vždy, bude-li na odnímané půdě přítomen některý z faktorů životního prostředí vyjmenovaný v části B sazebníku s výjimkami podle jeho části D bod 2 písm. a) a b)*“. Přítomnost faktoru životního prostředí na odnímaných pozemcích je proto jediným kritériem, které mohou a smí správní orgány ve vztahu k navýšení odvodu koeficientem ekologického ovlivnění (zde 10) zkoumat (body 31 a 32 uvedeného rozsudku). I v tehdy projednávané věci se na odňatých pozemcích nacházela CHOPAV (podle části B písm. B sazebníku ve znění účinném do 27. 6. 2016 šlo o chráněnou oblast přirozené akumulace podzemních a povrchových vod). Nejvyšší správní soud

nemá důvod, aby se v nyní projednávané věci od přesvědčivého a podrobně odůvodněného závěru uvedeného rozsudku jakkoli odchyloval.

[25] V bodech 22 a 23 rozsudku čj. 8 As 207/2016-33 Nejvyšší správní soud reagoval na obdobnou argumentaci založenou na znění části D bodu 2 věty první sazebníku. Přisvědčil tehdejší stěžovateli, že za použití pouhého jazykového výkladu provedeného zcela izolovaně od ostatních částí zákona o ochraně ZPF a sazebníku by bylo možné dospět k závěru, že správní orgán má zjišťovat, zda bude některý z faktorů životního prostředí skutečně negativně ovlivněn odnětím půdy ze ZPF. Současně však poukázal na to, že nelze v této souvislosti odhlédnout od dalších částí sazebníku – jeho část B je nazvána *faktory životního prostředí, které budou negativně ovlivněny odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu a ekologické váhy těchto vlivů*. Z ní lze opět za použití toliko jazykového výkladu izolovaně od ostatních částí sazebníku dospět k závěru přesně opačnému, totiž že úmyslem zákonodárce bylo vyjmenovat v části B sazebníku faktory životního prostředí, které budou odnětím půdy negativně ovlivněny vždy, budou-li se v plochách odnímané půdy vyskytovat, a to bez dalšího. S ohledem na protichůdnost dvou v úvahu přicházejících závěrů plynoucích z jazykového výkladu příslušných ustanovení sazebníku Nejvyšší správní soud přisvědčil krajskému soudu v tom směru, že pro posouzení nastolené právní otázky jazykový výklad nepostačí, což plyne i z ustálené judikatury Ústavního soudu.

[26] V bodu 24 uvedeného rozsudku Nejvyšší správní soud zdůraznil význam systematického výkladu sazebníku, tedy nutnost zohlednit kontext a číst část D bod 2 větu první sazebníku v souvislostech celého sazebníku. Při výkladu sporných částí sazebníku rovněž poukázal i na jeho část E, v níž jsou zakotvena východiska (tj. v podstatě zdroje informací) ke zjišťování údajů potřebných pro výpočet odvodů. Z jejich charakteru (povahy) dovodil, že z nich má správní orgán zjišťovat pouhou přítomnost faktoru životního prostředí v odnímané ploše, nikoli jeho skutečné negativní ovlivnění odnětím půdy.

[27] V bodech 25 a 26 uvedeného rozsudku pak Nejvyšší správní soud poukázal i na smysl a účel vykládané právní úpravy. Konkrétně zdůraznil skutečnost, že již samotný charakter faktorů životního prostředí vyjmenovaných v části B sazebníku odráží jednotlivé zvláštní kvality odnímané půdy, jejichž význam zákonodárce kvalifikuje určením ekologické váhy vlivu. Z právní normy tak vyplývá úmysl zákonodárce stanovením zvýšeného odvodu za odnětí některých půd specifických vlastností, na nichž se nachází faktor životního prostředí, ocenit vyšší hodnotu a větší význam a vzácnost těchto půd pro životní prostředí, a to bez ohledu na konkrétní záměr v odnímaných plochách umísťovaný. Vliv určitého stavebního záměru není předmětem řízení o stanovení výše odvodu za odnětí půdy ze ZPF, nýbrž předmětem územních a stavebních řízení. Účel zákona o ochraně ZPF, jímž je ochrana zemědělské půdy, se odráží v zásadách plošné ochrany ZPF, mezi něž se řadí též zásada minimalizace zásahů do zemědělské půdy. Na tuto zásadu pak navazuje účel odvodu za odnětí půdy ze ZPF. Jde o ekonomický nástroj ochrany životního prostředí, který má motivovat žadatele o odnětí půdy k tomu, aby minimalizoval své požadavky na zábor zemědělské půdy. Odvod za odnětí půdy (popř. navýšený koeficientem ekologické váhy vlivu) představuje kompenzaci za ztrátu nenahraditelné zemědělské půdy zvláštní kvality, která nadále nebude podléhat ochraně podle zákona o ochraně ZPF.

[28] V bodu 27 uvedeného rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v kontextu uvedených úvah nebylo možné beze zbytku přisvědčit tehdejší stěžovateli, že důraz není

pokračování

kladen na ochranu rozlohy zemědělské půdy, ale na hledisko kvalitativní. Nejen ze samotného zákona o ochraně ZPF totiž zřetelně plyne, že obě tato hlediska, jak kvalitativní, tak i kvantitativní, jsou vzhledem k ochraně ZPF stejně významná, a proto též (nejen) skrze ekonomické nástroje (tj. odvody) chráněná.

[29] V bodu 33 uvedeného rozsudku pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že systematický a teleologický výklad aplikovaných právních norem považuje za přesvědčivý a za jediný možný. Není proto prostor pro aplikaci zásady *in dubio pro mitius* (v pochybnostech ve prospěch mírnějšího výkladu).

[30] Výše shrnuté stěžejní důvody rozsudku čj. 8 As 207/2016-33 podle Nejvyššího správního soudu představují dostatečnou reakci na kasační argumentaci uplatněnou stěžovatelkou v nyní projednávané věci stran výkladu relevantní právní úpravy obsažené v sazebníku, tj. postupu při stanovení výše odvodů.

[31] Nejvyšší správní soud pro účely nyní projednávané věci ověřil, že na pozemcích, k jejichž odnětí došlo, se v okamžiku odnětí nacházela (a stále nachází) CHOPAV. Jelikož správní orgány ani krajský soud CHOPAV blíže nekonkretizovaly, Nejvyšší správní soud uvádí, že jde o oblast Východočeské křidy, jež byla vyhlášena nařízením vlády České socialistické republiky č. 85/1981 Sb., o chráněných oblastech přirozené akumulace vod Chebská pánev a Slavkovský les, Severočeská křída, Východočeská křída, Polická pánev, Třeboňská pánev a Kvartér řeky Moravy. Toto nařízení bylo vydáno podle § 18 již neúčinného zákona č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon) [pozn. NSS: zmocnění vlády k vydání nařízení, jímž se vyhlašuje CHOPAV, je aktuálně obsaženo v § 28 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon)]. Nařízení č. 85/1981 Sb. je stále platné a účinné, jak ostatně plyne i z důvodové zprávy k zákonu č. 254/2001 Sb. [sněmovní tisk č. 688/0, důvodová zpráva, Zvláštní část, k Hlavě I – Úvodní ustanovení, k § 28, 3. volební období (1998-2002), digitální repozitář Poslanecké sněmovny Parlamentu, www.psp.cz].

[32] Stěžovatelka v žalobě nepředestřela argumentaci způsobitou zpochybnit existenci CHOPAV na odňatých pozemcích stanovenou výše uvedeným nařízením č. 85/1981 Sb. Z toho důvodu krajský soud její námitku založenou na možné neaktuálnosti CHOPAV posoudil jako obecnou (bod 19 napadeného rozsudku). Existenci tohoto nařízení, a tedy existenci CHOPAV Východočeská křída stěžovatelka relevantně nezpochybnila ani v kasační stížnosti.

[33] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že zjevným úmyslem zákonodárce při formulaci části B sazebníku bylo zatížit zvýšenou částkou odvod za odnětí půdy ze ZPF již v těch případech, v nichž se v odnímané ploše vyskytne některý z chráněných faktorů životního prostředí. Z tohoto důvodu je i stěžovatelka povinna k úhradě vyššího odvodu za odnětí půdy ze ZPF. Rozhodnutí správních orgánů i napadený rozsudek krajského soudu jsou zákonné.

[34] V důsledku toho je stěžovatelčina argumentace týkající se bonitace půdy pro nyní projednávanou věc irelevantní, jak ostatně stěžovatelce vysvětlil již krajský soud v bodu 20 napadeného rozsudku. Stejně tak bez významu je stěžovatelkou poukazovaná skutečnost, že po pravomocném odnětí dotčených pozemků ze ZPF došlo ke změně druhu pozemků a

způsobů jejich využití, jakož i to, že má jít toliko o překlopení desítky let trvajícího stavu z dočasného odnětí ze ZPF na trvalé.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

[36] Jelikož Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci samé, nerozhodoval již o druhém návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to z důvodu procesní ekonomie.

[37] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v posuzované věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. ledna 2026

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu